

עין משפט
גד מצוה

סד א מיי פֿיד מהל' כלי המקדש הלכד יד:
סד ב מיי פשוו מהל' שגגות הלכד י:
סו ג מיי פֿיל מהלכות עבודת יוה"כ הלכג ג:
ד נמיי פֿיל מהלכות קרבן ספח סלה גן
סו ה מיי פֿיו מהלכות בית הבחירה הלכד טו ופ"ו שס הלכד יד ופ"י מהלכות מעשה הקרבנות הלכד ה:
סח ו מיי פֿו מהלכות בית הבחירה הלכד טו ופ"י מהלכות מעשה הקרבנות הלכד ג ופ"ה שס הלכד ה:

תורה אור השלם

- וְיָחַד לַמִּשְׁחָה מִזֶּה וְאָמַר אֵל י אֵל תָּפֹן אֵל נִמְרָתָם לֹא חָמָר אֲחָד מִזֶּה נִשְׁאָתוּ וְלֹא יִרְעִינָה אֶת אֶחָד מֵהֶם: בַּמִּדְבָּר טו טו
- וּפֶן תִּשָּׂא עֵינֶיךָ הַשְּׁמַיְמָה וְיִרְאֶתָּה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הַיָּרֵחַ וְאֶת הַכּוֹכָבִים כֹּל צָבָא הַשָּׁמַיִם וְדָרְחָת וְהַשְׁתַּחֲוִיָּת לָהֶם וְעִבְדָתָם אֲשֶׁר הִקֵּץ יי אֶלְדִּיק אֲתָם לְכָל הָעַמִּים תַּחַת כִּל הַשְּׁמַיִם:
- וְהָךְ וְהַעֲבֵד אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְיִשְׁתַּחֲוּ לָהֶם וְלַשָּׁמַיִם או לְדָח או לְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר לֹא דִבְרִים יו ג
- וְהָא דְקָרְנָתָּ בַּמַּעֲלָה גְרָה וְאֶת הַפֶּסֶחָה לֹא הַפְּרִיָקָה טַמְאָה הוּא לְכָם: וְקָרָא יא י
- יִפֶּת אֱלֹהִים לִפְתֹּךְ וַיִּשָּׁבֵן בְּאֶהֱלִי שֶׁס וַיְהִי בִנְיָעַן עֲבֵד לְמֹו: בַּרְשִׁית טו טו
- אִם הִכְתָּן הַפְּשִׁיעִי וְקָטָא לְאַשְׁמַתָּ הַדָּעַם וְהַקְרִיב עַל תַּמְאָתוֹ אֲשֶׁר קָטָא פֶּר בֶּן בָּקָר תָּמִים לָךְ לְחַטָּאת: וְקָרָא יג ג

רבינו חננאל

עד שלא יאמר שחקו בי יהודים והטילו שם אשתי בתורחם. רבן שמעון בן גמליאל אומר אף בספרים לא תתרו שיכתבו אלף ויוניח. מנא הני מילי אמר ר' יוחנן דבתיא יפת אלהים לפת וישבן באהלי שם, מפייתו של יפת, כלומר ממבחר בני של יפת והיא כתיבת יוון, יהיו באהלי שם שהם בני ישראל. אמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן, הלכה כרבן שמעון בן גמליאל. **[מתני']** אין בין כהן משוח גדולה וי"ל דהכי מיפרשא מתנימין גזמין המשוח למרובה בגדים כו. מניא [ק"ן] דכתיבי אם הכהן המשיח יוטא לאשמות הדם וגו'. פירוש מרובה בגדים, בבית השני שלא היה להן שום המשחה היה כתמנה כהן גדול בלבישת שמנה בגדים, לפי שכל זמן שהיה הדיוט היה משמש בר' בגדים, לבש עוד י' ונתרבה בדי אחרים נעשה כהן גדול, לפיכך נקרא מרובה בגדים. וזה מפורש בתלמוד (ארץ ישראל) בהוריות פ"ק ג' משוח בשמן המשחה בבית האשון, מרובה בגדים בבית האחרון. ואמרו חמשה דברים (היו) [היה] בית הראשון גדול מן האחרון ואלו הן אש וארון ואורים ותומים ושמן המשחה ורוח הקודש, ושאר כל הענייני. הא לעניין פר יום הכיפורים, כדכתיב בואת יבא

אחרון אל הקדש בפר בן בקר וגו'. ועשירית האיהם, כדכתיב זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו וגו', ומפורש בתורת כהנים שכל כהן מביא עשירית האיהם, מדכתיב ובניו מרביצין אפי' הדיוטות, וכל שכן מרובה בגדים. מתני' דלא כר' מאיר דתני מרובה בגדים מביא פר הבא על כל המצות. ואקשינן אימא סיפא אין בין כהן משמש לכהן שעבר, כלומר שנשפל במום או בחולתו, אלא פר יום הכפורים ועשירית האיהם, שהכהן המשמש הוא המביא משלו וזה שעבר לא. הא לכל דבריתן זה וזה יאמר, אתאן לרי מאיר דתני אירע בו פסול, בכהן גדול, ומינו אחר תחתיו כו'. ופרקי רב יוסף מתניתין רבי היא רישא סבר לה כר' מאיר. **[מתני']** אין בין במה גדולה לבמה קטנה וכו'. ואוקימנא [בבבארא] ענין פסחים וכן חובות הקבוע להן זמן. ומפורש בסוף פרק חטאת ובסוף שחיטת קדשים בתוספתא אלו דברים שבין במה גדולה לקטנה קרן וכבש ויסוד וריבוע וכיור וזנו בבמה גדולה ולא בקטנה, וזהו ושוך ועור העולה [ולכהנים בבמה גדולה], וזה ושוך ועור העולה [לבעלים בבמה קטנה]. אבל גזר זמן וטמא זה וזה שיון. איזו היא במה גדולה, (כ) בשעת איסור במה, אהל מועד נטוי כדרכו אין הארון נתון שם. איזו היא במה קטנה, בשעת חתר הבמה, עושה אדם במה על פתח חצירו ועל פתח יניטו ומקריב עליה הוא ובניו וכול'. **[מתני']** אין בין שילה לירושלים אלא שבשילה אוכלים קדשים קלים ומעשר שני בכל הראוה, ובירושלים לפנים מן החומה כול'. פיר' הראוה, העומד בשילה כל מקום שרואה מלא עיניו מותר לו לוכל קדשים קלים ומעשר שני. ומפורש בפרק פרת חטאת הכי, אמר ר' אבהו כתיב בן פורת עלי עין וגו', עין שלא רצתה [ליוון] ליהנות מדבר שאינו שלה תוכה ותאכל בקדשים כמלא עיניה. ונא רואה שאמירו כולו שלא יהא דבר מפסיק. וכן העומד בשרה ומביט משם משכן שילה, מותר לו לאכול באותו מקום קדשים קלים ומעשר שני. ונתן באו שילה נאסרו הבמות ולא היה שם תיקרה אלא בית של אבנים מלומה ויריעות מלומלמה והיא היתה מנוחה כו'. ותניא ימי אהל מועד שבשילה ש' יג' חסר אחת. ותניא כשמת עלי הכהן חיבה שילה ובאו לגנוב, כשמת שמואל חרבה גורו ובו ובאו לגבעון. **[פסקא]** קדושת שילה

(כ) לטון המוספתא שס אחו ציה צמה גדולה בשעת היסר צמה אהל מועד עניו כדרכו אין הארון נתון שם וכו'.

ט:

אין בין כהן משוח למרובה בגדים אלא פר הבא על כל המצות. פירוש פר כהן משיח שחטא בשוגג דעשה אחת מכל מצות ה' אשר לא תעשינה ואשם צדצר שזדונו כרת אצל לא מיירי צפר העלם

צצר של צבור דכתיב ציה הכהן המשיח (יחטא) דהא מרביצין צמ"כ (ג) ואפילו כהן הדיוט יכול להציאו וכל

שכן מרובה צגדים: **אין** בין כהן המשמש לבכהן שעבר אלא פר יום הכפורים. קשה אמאי נקט לכהן שעבר דהא אפילו ציוס שאירע צו פסול לכהן המשמש ושמש זה תחתיו הוי חילוק זה שהפר צא מן המשמש אע"פ שאין משמש כדאי' צירושלמי ואס כן הוה ליה למימר צין הכהן המשמש לכהן שיעצור וי"ל דאי נקט לאותו שיעצור הוה משמע הא לאותו שעצר צבר דהוי צכל שנה יש הרצה חלוקים ציניהם משוס הכי נקט לאותו שעצר לאשמועינן דאף צדידיה ליכא אלא חילוק זה וא"ת למאי דפרישית שהפר הוי מאותו שאירע צו הפסול אע"ג שאין משמש א"כ קשיא מהא דלמחר סוף פ"ק דשעזות (דף יד:) אשר לו ולא משל אחיו הצגדים ואדריצה היה לו לומר ולא מאותו המשמש תחתיו דהוי צרותא טפי ושמא משוס דהוי מלמא דלא שיחא שצביה ונקט מידי דשיחא כל שנה וההיא נמי דהקומץ רצה (מנחות צג ע"ג.) דקאמר דגלי רחמנא שמיטה צבעילי אף קשה לפירושונו (ד' דשרי דכיון דזכי ליה רחמנא הוי כליאו מקדיש משלו: **ולא** לבכהן הדיוט משום מעלי' בקדש וכו'). קשיאלמה ליה האי טעמא חיפוק ליה דכיון דלאוי לכהן גדול אי לא משוס צצנה א"כ אינו יכול לשמש צצרצה צגדים משוס דהוה ליה ממוקר צגדים ויש לומר דמשוס האי טעמא לא היינו מקפדינן כיון דעל פי צית דין ^(ט) הוא אי לאו טעמא דמעלין:

מני רבי שמעון היא דאמר אף צבור לא הקריבו. נראה דכיון דמוקמינן למתני' כרצי שמעון א"כ סיפא נמי אמאי כותיה דקמי זה הכלל כל הנידר ונידע קרב צצמה וקשה דהא מציזות דהוי צצר הנידר ונידע כדלמחר צצק שני דתמורה (דף י: ושס) ואפילו הכי אינן לר' שמעון פ' צתרא דצצחים (דף קז. ושס) דמנחות ומזירות אין קרב אפילו צצמה גדולה וי"ל דהכי מיפרשא מתנימין זה הכלל כל הנידר ונידע שקרב צצמה גדולה כגון עולה ושלמים ליחיד קרב צצמה קטנה וכל שאינו ינדר ונידע ואע"פ שקרב צצמה גדולה אין קרב צצמה קטנה אצל מודה הוא דיש נידר ונידע שאין קרב לא צצמה גדולה ולא צצמה קטנה ^(ט): שמעתי

הבא והבא לא קרב: מתני' אין בין שילה לירושלים אלא שבשילה אוכלין קדשים קלים ומעשר שני בכל הראוה ה'ובירושלים לפנים מן החומה וכאן וכאן יקדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים קדושת שילה

מתניתין דהא אמרי' כל שהצצור מקריצין צאהל מועד צצמדצר מקריצין צאהל מועד צצנגלגל דהיא צצמה גדולה ואפילו פר העלס דצר ומתנימין קמני פסח וכיוצא צכן: **מתני'** **כלל** ה'רואה' צכל מקוס שיוכל לראות משס את שילה. וצפרק צתרא דצצחים(ט) יליף טעמא:

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

לא חמד אחד מהם נשאפי. שלא יאמר חמור לא לקח אצל חפץ אחר לקח: **להאיר לכל העמים.** שאס לא כן יאמר צן נח מותר צע"ו. ומדרשו (ע"ו נה.) להחליקן צצצרים כדי לטורדן מן העולם: **אשר לא יוסיט לעוצדם.** שאס לא כצכו לעוצדם שמעמ אשר לא צימית

שיזיו ויאמר א"כ אלהות הן שעל כורטו צנרלא: **וכצכו.** צמקוס ואת הארצנת ואת צעירת הרגלים לפי שדיה קצרות וקטנות מרגליה: **יפיוסו על יפס.** הוא לשון יוון לשונו יפה משל כל צני יפס: **מתני' מרובה צגדים.** כהנים שסימשו צצית שני ואף צצית לראשון מימיות יאשיהו ואליך שנגנו צלומית של שמן המצשה(ס): **פר הצא על כל המזוט.** כהן משיח שהורה היסר צצציר שזדונו כרת ועשה כחוראתו מציא פר שנאמר אס הכהן המשיח יחטא לאשמת העס וגו' (ויקרא ד:): **כסן המשמש.** כגון שאירע צו פסול ומינו אחר תחתיו ועצר פסולו וחצר לעצודתו והעצירו הצא תחתיו הראשון קריו משמש והשני עצר: **אלא פר יוס"צ.** שאי אפשר להציא שנים. וכן עשירית האיהפה חצנין כהן [גדול] צצכל יוס שאי אפשר להציא שנים: **גב' הא לכל צצריין זה וזה שוין.** ואס צא להקטיר או לעצור שוס עצודה משמש צצמונה צגדים כהן שעצר ככהן המשמש: **כל מזוט כהונה גדולה עליו.** משמש צני' צגדים לא פורע ולא פורס ומצווה על הצמולה ומוחצר על האלמנה ומקריצ צאון: **ואינו לראוי.** לשמש לא צצמונה צגדים ככהן גדול ולא צצרצה ככהן הדיוט: **רצי היא.** וקטמה אליצא דנפסיה: **ונסצי ליה אליצא דסנאלי.** צמרורה צגדים קצר לה כרצנן וצכהן שעצר קצר לה כר' מאיר: **מתני' אין צין צמה.** אין הפרס צשעת היתר הצמות צין צמה גדולה זה מוצח של משה צצודו צנוצ וגצנעון: **לצמה קטנה.** מוצח זה יחיד שכל יסד ויחיד עושה צמה לעצמו: **קרב צצמה.** קטנה: **כל שאינו נידר ונידע נו'.** צוצחים יליף לה צצפרק צתרא(ט): **גב' פסחים וכו' לא.** והא קמני סיפא כל שאינו נידר ונידע אינו קרב צצמה קטנה ואילו צגדולה היה מקריצין קרבנות צצור תמידין ומוספין. וקא ס"ד דאף חוצות צצור שאין קצוע להן זמן היו קריצין צה כגון פר העלס דצר של צצור ושעירי ע"ו:

נעין פסחים. וכל חוצות הקצוע להס זמן פסחים: **מני.** מתניתין דקמני צצמה קטנה אין קרב צה שוס חוצה ואמר דצמה גדולה לא עדיפא מינה אלא צחוצות הקצוע להן זמן: **ר' שמעון היא.** דלמחר צצפרק צתרא דצצחים אף צצור לא הקריצו צצמה גדולה שוס חוצה אלא פסחים וחוצות הקצוע להן זמן אצל חוצות שאין קצוע להן זמן כגון פר העלס דצר ושעירי ע"ו) הכא והכא לא קרב. אצל כדצננן דהסס לא ממוקמא

אין בין שילה לירושלים אלא שבשילה אוכלין קדשים קלים ומעשר שני בכל הראוה ה'ובירושלים לפנים מן החומה וכאן וכאן יקדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים קדושת שילה

מתניתין דהא אמרי' כל שהצצור מקריצין צאהל מועד צצמדצר מקריצין צאהל מועד צצנגלגל דהיא צצמה גדולה ואפילו פר העלס דצר ומתנימין קמני פסח וכיוצא צכן: **מתני'** **כלל** ה'רואה' צכל מקוס שיוכל לראות משס את שילה. וצפרק צתרא דצצחים(ט) יליף טעמא:

יש

מסורת הש"ס

(א) ויומא ט: (ע"ש: צ) וי"ל אלא א"ר וכן גי' ע"י"ן, (ג) הוריות א:, (ד) הוריות יב:, (ס) ג"ז הוריות יב: יומא יב: (מקספתא יומא פ"ה,) (ו) נלקטן כה: יומא יב: (ע"י"ן,) (ז) ר"ה א: ז: (ע"י"ן,) (ח) צצחים קח. קית. ע"ש, (ט) וצצחים קח. (י) וצצמורה כה: (י) והוריות יב:, (י) ודף קח: (ט) וצצחים קח. (י) ודף קית. (ס) נצי' מוס' יומא פירושס(ט), (ע) ונצי"ע מוס' פסחים לח: ד"ה ואת צאמרן,

גליון הש"ס

גב' מפני שאשתי. צירושלמי וכן צצני' פ' שמיזו אחת דלמנו של תלמי ארצנמא צשה: שם מעשה בר' יוסא בן איהל. עי' מוס' יצנים יומא דף כא ע"א ד"ה ולא אירע קרי: שם אמר רבי היא ונסיב לה אליצא דתנאי. ר"ה דף ז ע"צ צצנעות דף ד ע"א מולין דף פד ע"א ודף קד ע"א הוריות דף יב ע"צ: רוב' ד"ה אין בין כהן משוח וכו' פ"י פר כהן משוח. עי' יומא דף ט ע"א ד"ה' הוי לראשיי וכן צצפרקי ד"ה אי דפנים ומקוס' ד"ה אי דפנים:

הגהות הב"ח

(ב) גב' ומכחו לו במבוקס את הארצנת את צעירת: (ב) שם הלכה כרצני'ו ואמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן מ"ע: (ג) רוב' ד"ה אין צין כהן משוח וכו' אציפילו כהן הדיוט: (ד) ד"ה אין צין כהן המשמש וכו' קשה לפירושויו היכי שחיט דכיון חצי:

מוסף רש"י

אלא פר הבא על כל המצות. שמרונה צגדים אינו מציא פר העלס דצר לא משלו ולא משל צצור, אצל מציא כצכה או עשירה כיחוד (והוריות יא:) אין בין כהן משמש, והיינו ראשון חשור לעצודתו, ולאחר חשור הוא פר של יוה"כ שלו ועשירית האיהפה שלו (שם), שני כל מצות כהונה גדולה עליו. לא פורע ולא פורס ואינו מעמא לקצוריס ומוחצר על האלמנה ומשמש צצמונה צגדים (יומא יב:), אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט. לומר אינו משמש ממקדס לא צצמנה ככהן גדול ולא צצרצה ככהן הדיוט (שם), מעלין בקדש וראי מורדיין. מקרא לסייע לה צמנחות צצפרק שמי הלחס (שבת כ"ג.) רבי היא ונסיב לה אליצא דתנאי. הוא אמריה למתני' ונסיב מילמיה חלל כחז מנא וחלל כחז מנא (ד"ה א) מתניתין רצי קממה לפי דעמו ונסיב מילמיה כי הוי מרי מנא, כחלל מר שרעה צצריי שז וז חזו ועל זה ציו (וורלין טד.)

אין בין שילה לירושלים אלא שבשילה אוכלים קדשים קלים ומעשר שני בכל הראוה, ובירושלים לפנים מן החומה כול'. פיר' הראוה, העומד בשילה כל מקום שרואה מלא עיניו מותר לו לוכל קדשים קלים ומעשר שני. ומפורש בפרק פרת חטאת הכי, אמר ר' אבהו כתיב בן פורת עלי עין וגו', עין שלא רצתה [ליוון] ליהנות מדבר שאינו שלה תוכה ותאכל בקדשים כמלא עיניה. ונא רואה שאמירו כולו שלא יהא דבר מפסיק. וכן העומד בשרה ומביט משם משכן שילה, מותר לו לאכול באותו מקום קדשים קלים ומעשר שני. ותנן באו שילה נאסרו הבמות ולא היה שם תיקרה אלא בית של אבנים מלומה ויריעות מלומלמה והיא היתה מנוחה כו'. ותניא ימי אהל מועד שבשילה ש' יג' חסר אחת. ותניא כשמת עלי הכהן חיבה שילה ובאו לגנוב, כשמת שמואל חרבה גורו ובו ובאו לגבעון. **[פסקא]** קדושת שילה